

Katrineholm bjöd "nya i sta'n" på kaffekalas och festprogram

Från Dagens Nyheters utsände medarbetare

KATRINEHOLM, lördag.
Med tre sorters sjuöres kakor, 300 av varje, med 50 stora sockerkakor, allt till ett pris av 880 kr. serverat under ett mastodontiskt femtimmarsprogram med åtföljande kaffekalas hälsades på lördagskvällen de under året inflyttade välkomna till Katrineholm. Vårdar var staden och Katrineholmsortens hembygdsförening. De inbjudna gästerna — som rätteligen borde ha varit 1.095 var omkring 300; de fyllde ändå läroverkets aula. Antalet var vackert så med tanke på konkurrerande nöjen, såsom den kvällsaktuella "oktoberrevolutionen".

Det var en fin idé det här med träffen för "nybörjare", tycker alla de närvarande, så folk kan känna sig hemma och gemytligt omhändertagna. Gör de inte det annars då? Svaren växlar efter hela skalan, alltifrån fru Ester Landerholms belåtna: Här är allting bra, till andras, särskilt ungdomarnas, mera tveksamma och blyga kritik.

Att Katrineholm alltid varit och fortfarande i hög grad är de inflyttades stad är tydligt. De sju storindustrierna, SKF, LM m. fl., är i stark utveckling och till nu har trädgårdsstaden kommit upp till 18.000 bofasta, inklusive de i år inflyttade 589 familjerna. Varför man flyttat hit? Olika anledningar: längtan ut, ekonomi, missbelåtenhet med tillvaron.

— Här är lugnt och skönt när man inte orkar med jobbet längre, ger 61-åriga pensionerade järnvägsmannen Sven Landerholm som motiv för att han efter 26 år i Hallsberg nu dragit in i Katrineholm, där fru Ester särskilt fäst sig vid vad hon kallar pärlan, Stadsparken, med 20.000 plantor av 250 slag. Här är

trivsamt, säger de, som många andra bland de äldre. Unga Margaretha Johansson sökte sig hit från Stockholm, men vill inte bekänna att hon är riktigt aklimatiserad ännu på den grönskande Sveavägen.

Inga motsättningar

Bland nykomlingarna hittar den utsände fastkalaspatrullen Harry Polomhaa från Pajala med fästmö Inga-britt Lundström. Han går nu på Tekniska skolan och båda längtar intensivt efter skidorna.

En ung man i Vingåkersdräkt konstaterar med mångas instämmande att här i stan finns inga motsättningar, att här finns möjligheter att ria sig, här är många klubbar — 103 föreningar har han räknat till. Mja, invänder en flicka i Skedvis färger, men här finns bara två biografier!

Det enda alla tycks kunna samsas om är att vägarna kring stan är smala och i krokigaste laget. Vidare fastslås att här inte finns något koncentrerat affärscentrum och att här är landsortsbetonat. De två senaste uttalandena betyder både ett plus och ett minus, beroende på tonvikt och grimas.

Kanske sätter fru Märta Lysén som svarar för kvällens värdinneskap vid kaffebordet och som bott här tio år, tummen på en kärnpunkt med orden: — Det tar sin tid att bli bekant, folk tycker det när de kommer

till Katrineholm. Därför är nog det här kalaset bra, låt oss hoppas på bättre gemyt.

Till de Katrineholmsfrälsta hör den själv nyinflyttade prosten G. Vall, festtalare i röd fluga, som inte glömmat rosen i stadens vapen: — Vi skall vara tacksamma för att vi är bosatta i Katrineholm och inte i en

storstad, sahan. Katrineholm är ingen kristidsföreteelse. Jag finner allt ganska gott!

Till estradunderhållningen hörde välkomnande arrangörordförandena, folkskollärare Cyrus Mannervik i Hembygdsföreningen och stadsfullmäktiges ordförande, avsynare Gustaf Dahl. De avslöstes av all möjlig muntration, såsom skinnbyxmusik, offentlig intervju om "vårt samhälle". Det var advokat Pontus Svinhufvud som frågade och hade komminister Ivar Hagman, kommunalborgmästare Hilding Hjelmberg, drätselchefen Tage Larfors och kontorschefen Sigfrid Ocarson som svarande. Varjämte Katrineholms-Kuriren delade ut ett pampigt special- och annonsnummer.

Unga Mona Höök från Slöinge utanför Halmstad får sista ordet. Hon

damp ner i stan den 14 juni, praktiserar i hushåll och skall bli skolkökslärlarinna. Hon är en vettig flicka och fager som en nyponros i sin gabardin. — Jag har trevliga kamrater, men är här inte bra sällan dans? Bara två gånger i veckan. Jag tror inte staden är så farlig.

Nej, det kan vara. Mona Höök farligare för Katrineholmsborna. De har fått betyg om sig att vara utpräglad "natursnälla".

Bert

Spelmannen och musikläraren Thure Wedberg spelar upp en låt för Halmstadstösen Mona Höök.

Elsa Pettersson bjuder fröken Inga-Britt Lundström från Bastuträsk och tekn. stud. Harry Polomhaa från Pajala på kaffe.